

Tường Thuý

Kể từ ngày Cộng sản cưỡng chiếm miền Nam đến nay đã 45 năm rồi. 45 năm mang tâm trạng đau đớn của kẻ mất nước và hơn 27 năm ôm nỗi buồn ly hương. Lúc nào tôi cũng mơ ước một ngày quê nhà thoát ách gông cùm của Cộng sản. Khi đọc tin nhân dân của các nước có cùng hoàn cảnh như đất nước mình đã vùng lên giành sự tự do và dân chủ cho đất nước họ, tôi ôm ấp hy vọng dân mình cũng sẽ có những hành động can đảm như vậy. Nhưng biết đến bao giờ!

Vì yêu thương quê hương miền Nam, tôi chọn đề cao người lính VNCH dù bây giờ cả hai đều không còn nữa và đất nước đang trong tay CS. Chỉ có viết về lính, những câu chuyện tình của lính, tôi mới dần trải được hết những tình cảm của mình đối với quê hương, với lính vì **TÔI YÊU QUÊ HƯƠNG, YÊU LÍNH!** Nếu không có sự hy sinh của họ ai đã là người bảo vệ cho quê hương VN của chúng ta?

Thương quá người lính VNCH và đất nước VN!

GIỌT NẮNG CHO NGƯỜI

Nhìn những giọt nắng cuối cùng của một ngày, đang chậm chậm khuất mờ dần sau những đồi trà, Bảo Thi nghe lòng buồn rười rượi. Thi thấy mình cô đơn quá, lẻ loi quá, cô thèm vô cùng vòng tay ấm áp của Ngữ, cô nhớ bờ môi nồng nàn mùi thuốc lá, nhớ nụ hôn cháy bỏng và cuồng bạo của anh, cô nhớ về anh tất cả. Gục đầu trên cánh tay, Bảo Thi mặc cho những dòng nước mắt tuôn chảy, mặc cho dòng dĩ vãng ào ào tràn về đây đặc hình ảnh của anh. “Ngữ ơi, anh đâu rồi, anh đang ở nơi nào, sao anh lại xa em như thế này, để em phải bơ vơ vì thiếu anh, phải nảo lòng vì nhớ anh như vậy hả Ngữ?”

Kể từ khi cô bỏ nhà lên Lâm Đồng sống với người vú già của gia đình cô ngày xưa, để xa rời, để trốn chạy một cuộc tình chưa trọn vẹn, cô không hề biết một chút tin tức gì về anh, ngoại trừ tin anh bị mất tích.

Đã hai năm rồi, cô chưa về lại thành phố, mà về để làm gì, có còn gì để mà lưu luyến nữa đâu. Căn nhà Ngữ ở nay đã đổi chủ, còn anh ở đâu thì không ai rõ. Bảo Thi đã khóc hết nước mắt. Cuộc tình đẹp, nhưng ngắn ngủi vài tháng trời của cô đã chết từ đây. Bây giờ Thi nhận nơi này làm chốn dung thân cho hết đời, hàng ngày cô vui với đám học trò, vui với vai trò một cô giáo tinh lẻ. Thỉnh thoảng ngày nghỉ cô lại giúp vú Tùng hái trà, tưới tẩm cho khu vườn trà nho nhỏ của vú. Cô làm để cố quên những kỷ niệm của một mối tình ngọt ngào, mà càng cố gắng quên thì hình như cô lại càng nhớ nhiều hơn, càng ray rứt nhiều hơn.

Bây giờ ngồi đây một mình, trên miền cao nguyên heo hút này, trong bóng chiều nhạt nhòa hiu quạnh, Bảo Thi thấy hình ảnh Ngữ hiện ra rõ nét hơn bao giờ hết. Cô xót xa thầm gọi tên

anh trong dòng nước mắt âm thầm: “Ngũ ơi, em nhớ anh quá, giờ này anh ở đâu? Có bao giờ trong một phút giây nào đó, anh chạnh lòng nghĩ tới em không, hả Ngũ?” Chưa bao giờ Thi khao khát có anh bên mình bằng lúc này đây, một khao khát cháy bỏng đến rã rời và... dĩ vãng lại lần khuất đâu đây.

XXX

- Á...

Cả người Thi và chiếc xe đạp cùng ngã lăn ra đường. Cô lồm cồm ngồi lên, giận dữ hướng về phía người lính, áo hoa rằn ri, đang dựng lại chiếc xe đạp của cô:

- Đi đứng gì mà kỳ vậy, khi không đụng người ta, bộ không thấy đường sao?

- Từ đằng sau đụng tới là cô đụng vào xe tôi chứ tôi đâu có đụng cô.

Thi chợt thấy là xe mình đâm vào sau xe người ta thật, nhưng cô vẫn cứ gân cổ lên cãi bướng:

- Thì... thì tại... ông... đang đi lại dừng bắt chợt làm sao người ta tránh được.

Anh lính bật cười:

- Đền đồ thì tôi phải dừng chứ, không lẽ... Tôi không muốn bị cảnh sát phạt đâu, cô bé ơi. May quá, xe cô bé không bị làm sao hết, tôi đi được chứ?

Không thềm trả lời anh ta, Bảo Thi đứng lên bước về phía xe mình bỗng thấy đau nhói ở chân, nhìn xuống, cô thấy cái quần trắng bị rách một mảng và máu từ đó đang chảy ra ướt đầm. Lúc này lo đời co, Thi không thấy đau, bây giờ nhìn thấy máu, cô hoảng hốt la lên, rồi ngồi xụp xuống, lấy tay đè lên chỗ bị thương, nước mắt trào ra, cô thút thít khóc.

Ngồi trên xe, người thanh niên định nổ máy, nghe tiếng kêu thút thút của cô, anh quay lại nhìn và thấy Thi trong tình trạng thảm thương đó, anh lùi xe lại:

- Sao vậy cô bé?

Ngước lên nhìn anh ta bằng cặp mắt thù hận, sưng nước, Thi gầm gừ:

- Không sao hết, ông đi đi.

- Không sao, sao lại khóc? Ôi, chảy máu rồi kìa.

Nói xong anh vội vã dựng xe và đến ngồi bên cạnh Bảo Thi giọng lo lắng:

- Đưa đây tôi xem nào, có cần đi bác sĩ để băng bó lại không, tôi chở đi.

Bảo Thi cong môi lên:

- Không cần, cũng tại ông mà tôi ra nông nỗi như thế này, bây giờ lại còn nhân nghĩa nữa à?

- Tại tôi? Ừ, thôi cũng được, tại tôi. Bây giờ tôi sẽ đền cho cô bé bằng cách đưa em đi bác sĩ để cầm máu vết thương lại, còn nếu không cần, thì cứ ngồi đây cho đến khi nào vết thương bị nhiễm trùng, phải cưa cái chân thì lúc đó tôi không chịu trách nhiệm đâu à nhe. Ôi chao, người đẹp như thế này mà cụt chân thì giống ai nhỉ?

Nghe nói bị nhiễm trùng phải cưa chân, Bảo Thi hét hồn, nhưng cô vẫn nói cứng;

- Ông đừng có dọa tôi, làm sao mà nhiễm trùng được, nhưng... Ui cha, đau quá...

- Đã nói rồi, phải đi bác sĩ mà không chịu nghe. Thôi để tôi kêu xe chở cô bé đi nhé.

Bảo Thi không muốn anh ta đụng vào mình, cô cố gắng đứng lên, nhưng vết thương quá đau làm cô lại sụp xuống, anh lính đã nhanh nhẹn đưa tay ra đỡ, Bảo Thi muốn vùng khỏi cánh tay người con trai này nhưng cái đau lại nhói lên, cô đành phải mặc cho anh ta dìu đi. Lần đầu tiên trong đời bị ôm bởi vòng tay người đàn ông lạ, Bảo Thi nghe máu trong người chạy rần rật, cô cảm thấy má mình nóng lên. Cô ráng nhích xa ra, cố tạo một khoảng cách với anh ta nhưng hình như vòng tay ấm áp của người ấy lại càng như gần hơn.

Người lính đỡ Thi lên xe xích lô cùng chiếc xe đạp, anh dặn bác xích lô chạy theo anh đến một phòng mạch tư gần đó:

- Bác chạy theo cháu, tới đó bác chờ ở ngoài để chở cô bé này về nhà luôn.

Ra khỏi phòng mạch, sau khi nói tên đường nhà mình với bác xích lô, Thi ngồi trên xe quay lại bảo:

- Cám ơn ông... gì đó....

Người lính cười, nụ cười của anh ta mới thấy đáng ghét làm sao, thế nhưng tim cô lại chao đảo vì nụ cười của anh, một nụ

cười thật quyến rũ. Bảo Thi sẽ chẳng thể quên được nụ cười này đâu.

- Bộ tôi già lắm hay sao mà cô bé cứ gọi tôi là ông, mà lại còn là cái ông gì đó nữa chứ. Tên tôi là Ngữ. Tôi chả già hơn cô bé bao nhiêu đâu, gọi bằng ông, tôi tổn thọ chết.

Bảo Thi ngồi im, làm bộ như không nghe thấy lời anh nói, vì cô còn đang lo, hôm nay về nhà quá muộn như thế này, thể nào cũng bị bà Hải, mẹ kế của cô kiểm chuyện la cho xem. Khi bác xích lô cho xe quẹo vào một cái hẻm cụt và ngừng lại trước nhà, thì Thi thấy xe anh cũng quẹo và cũng ngừng theo. Cô còn đang ngạc nhiên chưa kịp hỏi thì Ngữ đã lên tiếng trước:

- Nhà cô bé ở khu này sao?

- Bộ tôi không được phép ở đây à? Mà ông theo tôi làm chi vậy, tôi đã cảm ơn ông rồi mà.

- Sao mà chua ngoa thế, anh hỏi vậy vì anh cũng vừa mới dọn tới nhà ở bên cạnh đây nè. Anh không đi theo cô bé để biết nhà đâu. Đúng là “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ” không ngờ tôi lại có một cô láng giềng xinh đẹp như thế này.

Vừa trả lời, Ngữ vừa phụ bác xích lô đỡ chiếc xe đạp của Bảo Thi xuống. Khi cô đưa tay đón chiếc xe, Ngữ hóm hỉnh nhìn Thi cười. Bây giờ đứng gần anh, cô mới nhận ra khuôn mặt Ngữ rất đàn ông, và cặp mắt của anh thật tình, không lác cắc ra vẻ người lớn như mấy người bạn trai cùng lớp đang đeo đuổi cô, và nhất là nụ cười, nụ cười thấy ghét của anh làm Thi bối rối. Bảo Thi lúng túng trước cái nhìn của anh, cô cúi xuống lấy chìa khóa trong cặp, mở cồng rồi nói mà không nhìn Ngữ:

- Sao ông không về đi, còn đứng đây làm gì?

- Tôi muốn dắt dùm cô bé chiếc xe vào nhà, tính tôi đã giúp ai thì giúp cho trót.

- Không cần, ông về đi, tôi làm được.

Bảo Thi cắn răng dắt nhanh chiếc xe đạp vào sân, không quay đầu lại, mặc dù cái chân của cô lại đau nhói lên. Sau lưng cô, Thi nghe tiếng anh cười nhẹ:

- Khó thể!

Rồi Ngữ hát một bản nhạc rất quen thuộc như để trừu cô: “Cô làng giềng ơi, không biết cô còn nhớ đến tôi...” Bảo Thi lâu bầu:

- Vô duyên.

Từ ngày biết Ngữ là hàng xóm của mình, Bảo Thi tránh không xuất hiện ở sân trước. Cô không muốn đụng mặt anh, dù trong lòng cô hình ảnh người lính với nụ cười quyến rũ luôn luôn làm cô thấy nhớ nhớ. Anh đã trở về đơn vị từ lâu, căn nhà của anh vắng hẵn tiếng đàn, Thi thấy như thiếu thiếu một cái gì. Tiếng hát trầm ấm của anh vào những buổi chiều nhạt nhòa như thế này, vẫn như còn vang vọng đâu đây:

Cô lán giềng ơi, nay bóng hoa bên thềm đã xa rồi

Chân bước vui trên bờ đường quê, em có hay chăng giờ tôi về.

XXX

Cơn mưa mỗi lúc một to, một đợt gió mạnh thổi những hạt mưa bay tạt vào hàng hiên của quán cà phê nơi Bảo Thi đang đứng. Cô cố nép mình sát vào tường, hai tay ôm chiếc cặp che trước ngực cho đỡ lạnh và đỡ ướt. Hôm nay Thi lại không mang áo mưa, vì cô thấy trời thật đẹp và nắng to, cô không nghĩ ông trời lại cắc có thay đổi ý kiến, mang đến cho thành phố này một cơn mưa khủng khiếp như vậy. Lo lắng nhìn trời, mưa như không muốn ngừng và buổi chiều lại tới thật mau, hai vạt áo dài của Thi đã bắt đầu thấm ướt, chiếc cặp không đủ che chắn những luồng gió, cô cảm thấy lạnh run. Thi dẫu mặt sau chiếc cặp mà đang tự trách sao mình chỉ vì lười một tí mà khổ thế này, thì một bóng người đến bên cô và một giọng nói trầm trầm quen thuộc vang lên:

- Bảo Thi, em đứng đây à, ướt hết rồi, vào quán ngồi đi.

Thi ngẩng nhìn lên, Ngữ đứng đó với nụ cười quyến rũ của anh. Hôm nay anh không mặc đồ lính, trông anh có vẻ thư sinh hơn. Không để ý Bảo Thi đang quan sát mình, anh nắm nhẹ cánh tay Thi, kéo cô vào trong quán. Chắc tại vì quá lạnh nên Thi không có một chút phản kháng nào, cô ríu ríu theo chân anh.

- Em ngồi xuống đây, uống cái gì nóng cho đỡ lạnh nhe. Cacao được không?

Bảo Thi chỉ biết gật đầu, cô dạ khẽ.

Ngữ quay lại nói với người hầu bàn đứng gần đó:

- Cho một ly sữa cacao nóng.

Trong khi chờ đợi anh ta mang sữa tới, Ngữ khoanh tay ngồi ngắm Thi:

- Hôm nay em trông giống một con mèo ướt hơn là một con mèo rùng mà anh gặp hôm đầu tiên.

Bảo Thi đỏ mặt vì lời trêu chọc của anh, cô tính trả đũa lại, nhưng nghĩ mình đang mang ơn người ta nên cô im lặng, chỉ nhếch mép cười nhẹ, mà trong bụng thì cô đang rửa thâm Ngữ: “Đừng làm phách, anh thử đứng ở ngoài mưa như tui coi, anh sẽ giống con gì? Chắc gì anh đã đẹp bằng con mèo ướt này mà chê.”

Thấy cô không trả lời, Ngữ cười, anh nháy mắt với cô:

- Đang rửa anh đây phải không? Thôi, không trêu em nữa. Bảo Thi này, ở cạnh nhà em mà sao lần nào về phép, chả bao giờ anh gặp được Bảo Thi cả. Bộ em có phép tàng hình hả?

Cô trợn mắt ngó anh:

- Tàng hình, bộ thời buổi này còn có phép tàng hình sao? Ông ít thấy tôi chỉ vì tôi không có thì giờ cà nhong. Tôi bận lắm. Ở mà sao ông biết tên tôi vậy.

- Để ẹc à, chi cần nghe bà dì của em la chối lói hàng ngày, thì cả nước cũng biết nữa là anh. Nhưng Bảo Thi nè, đừng gọi anh bằng ông, làm anh thấy mình già quá, đổi cách xưng hô đi nghe Thi, giọng anh trở nên tha thiết hơn, chúng mình là hàng xóm với nhau mà, coi anh xa lạ vậy anh buồn lắm. Gọi bằng anh đi Thi nhé.

Tránh ánh mắt nồng nàn của anh, cô nhìn lên ngọn đèn ở góc tường, môi cong lại:

- Không.

Một nụ cười thoáng nhẹ trên môi trước câu trả lời bướng bỉnh của cô bé, đầy ly sữa mà người hầu bàn vừa mang đến về phía cô, anh ân cần:

- Sữa thì uống chứ, phải không nào, Thi uống đi cho nóng.

Nhìn vẻ nai tơ của cô khi uống từng hớp nhỏ, Ngữ tủm tỉm cười. Bảo Thi ngượng, bỏ ly sữa xuống bàn, cô cau mặt lại:

- Cười cái gì mà cười, bộ mặt tôi tức cười lắm sao?

- Không, mặt em đẹp lắm, Ngữ vẫn tủm tỉm cười, cái gì cũng đẹp hết, nhìn Thi này giờ anh thấy Thi có cặp mắt tròn to giống như mắt của Audrey Hepburn nè, có cái miệng dễ thương của Sandra Dee nè, cái mũi xinh xinh của Romy Schneider và mái tóc man dại của Ursula Andress nữa...

- Thôi đủ rồi, nghe anh tả, tôi tưởng tôi là một quái vật. Bảo Thi chanh chua ngắt ngang, anh thử nghĩ xem, những thứ khác nhau ấy gộp lại trên một khuôn mặt thì sẽ thành cái quái quỷ gì chứ. Nói cho anh biết, anh có thích cặp mắt của Audrey, cái mũi của Sandra, cái miệng của Romy hay cái gì gì thì mặc kệ anh, đừng đem những thứ ấy đặt lên khuôn mặt của tôi, biết chưa. Bảo Thi sẽ chỉ là Bảo Thi mà thôi, không là bản sao, hay bản copy của ai hết, cho dù người đó có là tuyệt sắc giai nhân đi chăng nữa. Anh nghe rõ chưa, bản sao... bản sao, bản sao là cái quái quỷ gì, vớ vẩn. Tôi thù cái kiểu so sánh người này với người kia lắm, anh có biết không?

Trong lúc giương móng ra, Thi quên là mình đã gọi Ngữ bằng anh. Ngữ hơi ngạc nhiên một chút khi thấy cô xưng cô vì sự nhận xét của mình, nhưng rồi anh chậm chạp vỗ tay nhẹ:

- Sao tự nhiên em lại chua ngoa thế nhỉ, nhưng không sao, dù gì thì anh cũng phải hoan hô em một cái vì đã bỏ tiếng ông, gọi anh nghe vẫn hay hơn phải không Thi?

Bảo Thi chợt nhớ ra, cô hơi quê vì bị Ngữ chộp được sự vô tình của mình, vờ như không nghe anh nói, cô nhìn ra ngoài, mưa đã ngớt, mở cặp lấy tiền để lên bàn, Thi nói dối:

- Tôi về, anh ngồi đó với cái bản sao của anh đi. Cám ơn anh đã kéo tôi vào đây, bây giờ anh cho tôi gửi...

Nói xong cô phụng phịu định đứng lên đi nhưng Ngữ đã nhanh hơn, anh chộp lấy bàn tay của cô và giữ lại:

- Nay, đừng làm như vậy chứ cô bé, anh không đãi nổi Bảo Thi một ly sữa sao, trẻ con quá, nóng tính như thế thì mất đẹp đấy, không là bản sao thì thôi, ngồi đó đi Thi, anh xin lỗi.

Vừa nói, anh vừa lấy chỗ tiền để trên bàn đặt vào tay cô, rồi với hai bàn tay của mình, Ngữ úp lấy bàn tay Thi vào giữa, giọng anh tha thiết:

- Chúng mình còn gặp nhau nhiều, nếu muốn trả lại anh, thiếu gì dịp cho Bảo Thi trả, nhưng cái anh muốn Thi trả không phải là ly sữa đâu, Bảo Thi hiểu không? Ngừng một lúc anh tiếp,

Thi nói đúng, Thi không là bản sao của ai hết, trong tim anh Bảo Thi vẫn luôn chỉ là Bảo Thi thôi. Một Bảo Thi với đôi mắt sáng, long lanh như những giọt nắng và những giọt nắng này sẽ tồn tại mãi trong trái tim anh, Thi ạ.

Lời tỏ tình bất ngờ này làm trái tim cô run lên, nó đang đập loạn nhịp rồi, Bảo Thi đỏ mặt, muốn rút tay mình ra khỏi đôi bàn tay ấm áp này nhưng sao cả người cô cứ tê cứng lại. Cô biết mình đã bị đốn ngã và từ đây Ngữ không chỉ nắm giữ bàn tay cô, mà ngay cả con tim ngang ngược của cô cũng đã bị anh nắm trọn rồi. Ngữ bóp nhẹ tay Thi, anh thì thầm:

- Đừng giận anh nhe cô bạn nhỏ, chúng mình là láng giềng phải không Thi? Các cụ nói “bán họ hàng xa, mua láng giềng gần”, Anh đã mua được một cô láng giềng rất dễ thương, dễ thương đến chết người đó Thi ơi.

Bảo Thi bối rối, cúi nhìn bàn tay mình nằm gọn trong tay người ta, mà nghe con tim bồi hồi, sai nhịp đập.

XXX

Ngữ trở lại đơn vị, anh thật vui, không ngờ lần về phép này, anh đã có được một mối duyên kỳ ngộ. Người con gái anh gặp rồi yêu, chắc chắn sẽ không giống Thủy Tú, chắc chắn sẽ không làm trái tim anh tổn thương. Nghĩ đến Thủy Tú, vị hôn thê cũ của mình, anh thấy chán nản. Phải công tâm mà nói, Thủy Tú là một người con gái rất đẹp, cái sắc đẹp rực rỡ dễ làm siêu lòng người. Cô ta đi đến đâu cũng có cả đám đàn ông vây quanh, nhưng oái ăm thay, cô lại chỉ thích Ngữ. Dù Thủy Tú không phải là đối tượng thuộc tiêu chuẩn anh tìm, nhưng sắc đẹp quyến rũ của cô ta cũng đã làm Ngữ phải đầu hàng. Hai người làm lễ đính hôn ngay khi Ngữ được nghỉ phép nửa tháng, sau ngày làm lễ mãn khóa của trường Võ Bị. Thời gian đó, Ngữ như rơi vào cái ảo ảnh của hạnh phúc mà anh tưởng là thật. Rồi khi ra đơn vị, bất cứ lúc nào rảnh rỗi, anh đều dành thời giờ viết thơ về cho Thủy Tú, những lá thư đầy lời yêu đương mặn nồng. Nhưng những ngày hạnh phúc như vậy không được bao lâu, thư về thành phố thì vẫn ngập tràn lời ân ái, nhưng những lá thư gửi ra đơn vị thì ngày một thưa dần. Đầu tiên Ngữ còn lo lắng cho vị hôn thê của mình, không biết có chuyện gì đã xảy ra với Thủy Tú, dần dà, sau vài lần về

phép anh đã hiểu được lý do, anh cay đắng hủy hôn khi biết Thủy Tú đã phản bội anh. Cô không thể là người vợ hiền như anh mong muốn. Cô chỉ là một người đàn bà đẹp để mọi người đàn ông chiêm ngưỡng mà thôi. Anh trả Tú về với thế giới của cô, chấm dứt một cuộc tình đầy ảo tưởng. Với Ngữ, dù không tha thiết mặn nồng lắm với Thủy Tú, nhưng anh cũng cảm thấy chua xót vì bị cô lừa dối. Sau khi chia tay với vị hôn thê cũ, Ngữ không còn tin tưởng vào một người con gái nào. Yêu đương với anh, tất cả chỉ là chuyện qua đường. Anh tự nhủ với chính mình sẽ không để bị ràng buộc với bất cứ cô gái nào cả, thế mà hôm nay hình ảnh của một cô bé với đôi mắt trong, sáng như hai giọt nắng, có kiểu nói ngổ ngáo, bất cần đã làm trái tim anh phải chùng xuống. Anh đã nhớ đến cô rất nhiều, anh nhớ cái môi cong cong của cô, đôi môi mới mềm và ngọt làm sao!

Nghĩ tới Bảo Thi, Ngữ lại nghĩ tới bài hát Cô Láng Giếng, anh cất tiếng hát nhỏ: *“Tôi mơ trời xuân bao tươi thắm, Đôi mắt trong đen màu hạt huyền. Làn tóc mây chiều cùng gió ngàn dâng sóng, xao xuyên nổi niềm riêng.”*

XXX

Thi đã từng kể cho Ngữ nghe về cuộc sống của mình. Mẹ cô mất sớm, ba cũng bỏ cô mà đi sau vài năm bước thêm bước nữa với người đàn bà mang một dung nhan có nhiều nét giống mẹ của cô. Tính tình thì khác hẳn. Bởi vậy Bảo Thi luôn luôn ghét những sự so sánh vì người dì ghẻ, bà Hải là một bản sao không hoàn hảo của mẹ cô. Ở với người dì ghẻ mà lúc nào cũng coi cô như một cái gai trước mắt, cuộc đời Bảo Thi thật chẳng dễ chịu chút nào. Cô cũng được nghe tâm sự của anh về một cuộc tình bất hạnh. Thi tự hứa với lòng sẽ cố gắng mang hạnh phúc đến cho anh để bù đắp những nỗi khổ đau mà anh đã chịu.

Những ngày tháng bên anh, cô vui biết bao. Cô nhớ lại lần đầu tiên đi chơi với anh, bên một bờ sông vắng, Bảo Thi đã đón nhận nụ hôn đầu đời trong vòng tay ấm áp của Ngữ. Cô bỡ ngỡ, vụng về áp môi mình vào bờ môi nồng nàn, tham lam và đầy đam mê của anh để sau đó nghe anh trêu:

- Bảo Thi hôn anh giống như hôn em bé vậy. Đây này, phải hôn như vậy nè.

Và Ngữ cúi xuống, anh say sưa ngậm lấy bờ môi con gái đang hé mở như chờ đợi của Thi, mà nghe tim Thi đập rộn rã trong lồng ngực bé nhỏ của cô. Tình yêu là thể dục và cảm giác yêu và được yêu mới tuyệt vời làm sao. Bảo Thi đã từng có những người con trai theo đuổi mình, nhưng cô thật dửng dưng trước tình cảm họ dâng hiến cho cô. Thế mà riêng với Ngữ, cô lại thấy lòng mình, nao nao, xao xuyến trước nụ cười của anh, để rồi cô chấp nhận hình ảnh anh, mãi mãi ngự trị trong trái tim bé bỏng của mình. Khi yêu, Thi đã biết thế nào là đam mê, là nồng cháy và khi xa anh cô đã hiểu thế nào là nhung nhớ, là lo âu.

Những lần Ngữ về phép là những ngày hạnh phúc nhất của Thi. Đường phố Saigon lại được dịp đón những bước chân đầy đam mê của hai người yêu nhau:

- Hôm nay Bảo Thi muốn đi đâu, cho Bảo Thi chọn đó.

Thi nhí nhảnh nhìn người yêu, cô nháy một mắt:

- Đi uống nước mía Viễn Đông, rồi ăn phá lấu, xong mình đi bến tàu hóng gió, được không anh?

- Hai mục đầu còn chấp nhận được chứ cái mục ra bến tàu hóng gió coi bộ... nhà quê quá.

- Chứ ăn xong thì mình đi đâu?

- Đi ciné, ở Lê Lợi có Verte Demeure, Anthony Perkin và Audrey Herburn đóng, tài tử mà em thích đó, đi nhe.

Bảo Thi nghiêng đầu nhìn Ngữ, ánh mắt cô đầy vẻ cảnh giác:

- Anh không thích xem phim sao lại rủ em đi ciné, có âm mưu đen tối gì không đó, nhìn cái mặt anh thấy gian gian làm sao ấy.

Ngữ bật cười lớn:

- Sao lại bảo mặt anh gian gian, tại anh thấy em thích Audrey nên rủ em thôi...

- Nghi anh quá... Chứ không phải...

- Phải cái gì...

Bảo Thi đỏ mặt:

- Ai mà biết...

Vẫn giữ nụ cười trên môi, anh nâng mặt cô lên:

- Chứ không phải sợ bị anh hôn hả? Cặp môi cong cong dễ thương như thế này mà không hôn thì uổng quá.

Rồi ngày vui qua mau, Ngũ trở lại đơn vị để lại cho Thi một khung trời trống vắng vô bờ. Ngày qua ngày những bức thư tình tha thiết nhất của Ngũ đến với Thi làm cô thấy nhớ anh thật nhiều. Tình hình chiến sự ngày càng sôi động, trên các mặt báo đây rầy những hình ảnh của một chiến trường khốc liệt làm tê tái trái tim người dân thành phố. Đêm đêm hóa châu hình như rơi nhiều hơn và tiếng súng từ xa vọng về nghe cũng dồn dập hơn. Những lá thư từ chiến trường gửi về lại thưa thớt dần mặc dù thư từ thành phố gửi ra vùng hỏa tuyến vẫn nườm nần, đầy ắp yêu thương. Như mọi người tình của lính, Bảo Thi cũng bồn chồn, lo lắng cho người yêu. Mỗi khi đi đường, nhìn thấy bóng một chiếc xe GMC chở cỗ quan tài phủ cờ và hình ảnh người góa phụ trong tang phục màu trắng gục đầu bên xác chồng, cô lại thấy sợ, thấy lo cho Ngũ. Đưa tay làm dấu thánh giá, cô thầm cầu xin ơn trên ban phước lành cho Ngũ bình an nơi sa trường, trong vùng lửa đạn, mịt mù khói súng.

Đã ba tháng rồi, Bảo Thi không nhận được một hồi âm nào của Ngũ. Lo quá, cô muốn tìm chị Tư, người làm của Ngũ, để hỏi thăm cũng không thấy bóng chị đâu, cánh cửa nhà Ngũ vẫn cứ đóng im lìm, cho tới một hôm, có một gia đình lạ dọn đến căn nhà của anh, còn anh thì như bóng chim, tấm cá.

Rồi cuối cùng Bảo Thi cũng biết được tin Ngũ đã mất tích trong một trận đụng độ lớn ở Quảng Trị. Thế là hết, Ngũ đã xa cô, xa cô thật rồi. Bảo Thi không còn có can đảm ở lại một nơi đầy ắp kỷ niệm về anh, về mối tình đầu một thời thơ mộng. Cô tìm lên miền cao nguyên heo hút với vú Tùng và sống cùng cái dĩ vãng êm đềm của một cuộc tình dang dở và gờ đây, dĩ vãng ấy cứ mãi xé nát trái tim bé bỏng của Thi, để cô thấy nhớ anh da diết, một nỗi nhớ cháy lòng:

- Ngũ ơi, anh đâu rồi?

XXX

- Bảo Thi

Tiếng gọi của người thanh niên mới tới, đã kéo cô về thực tại

- Anh Tạ, đi đâu mà lạc xuống đây thế?

Tạ dắt chiếc xe đạp xuống dốc, dựng ở một gốc xoài gần đó, xong anh đến bên cạnh Bảo Thi:

- Anh xuống đây để phụ Thi xay trà cho vú Tùng. Anh thấy Thi mệt lắm rồi, mồ hôi ra đầy mặt kìa.

Tạ đưa tay định lau những giọt mồ hôi trên trán Thi, nhưng cô nghiêng đầu tránh:

- Tôi xay xong rồi, tính đi lên thì anh lại xuống, uống công anh không, mời anh lên nhà trên uống trà, tôi đi rửa tay xong sẽ lên ngay. À ngày mai có buổi họp trên văn phòng hiệu trưởng, không biết Trung Thu này trường mình có tổ chức gì không, anh Tạ nhỉ?

Tạ nhìn theo cô, anh không trả lời vì anh biết cô hỏi chỉ để có chuyện thôi, chứ cô chả bao giờ chú tâm khi nói chuyện với anh cả. Không hiểu sao anh vẫn thấy thích cô, không, phải nói là say mê thì đúng hơn. Ngày nào không gặp cô, anh thấy bút rút, khó chịu như người nghiện thiếu thuốc, mà chỉ có Thi mới là liều thần dược cho trái tim anh thôi. Nụ cười của Thi và nhất là đôi mắt, nó mới long lanh làm sao, anh như chết chìm trong ánh nhìn đó. Không chỉ mình anh là người theo đuổi Bảo Thi, bên cạnh anh cũng còn những người khác, kể cả những người đã có gia đình rồi cũng vẫn thầm mê cô. Nhưng anh thấy, dù ngọt ngào, dù tươi cười với mọi người nhưng tim cô hình như được đúc bằng đá, cô đứng đưng đến lạnh lùng với tất cả tình cảm quanh mình.

Cầm tách trà Bảo Thi vừa rót, Tạ đưa lên mũi:

- Trà thơm quá, trời hơi lạnh lạnh uống nóng như thế này mới đã. À Bảo Thi này, nếu trường mình có tổ chức trình diễn văn nghệ, Bảo Thi có tham gia không?

Thi cười:

- Anh đùa hoài, tôi biết gì mà tham gia với chẳng tham dô.

- Nghe các em nói cô giáo Bảo Thi hát hay lắm cơ mà.

- Hát trong lớp cho các em nghe vui thôi, chứ trình diễn chỗ đông người tôi nhát lắm, vả lại hét thì được chứ tôi mà hát cái gì.

- Tại sao cứ khiêm nhường thế, có tài thì cũng phải cho thiên hạ thưởng thức với chứ. Bảo Thi ghi tên tham dự, anh biết đàn, anh sẽ tập cho Thi, đừng lo.

- Cám ơn anh, tôi đã nói không được là không được, anh đừng nhắc lại nữa nhé, tôi giận đấy.

Tạ biết Thi không thích nên anh cũng không nhắc nữa. Yên lặng một lúc, anh chuyển đề tài.

- Hình như năm nay Bảo Thi hai mươi một tuổi phải không?

- Không, tôi vừa chẵn hai mươi. Anh nói tôi hai mươi một chắc tôi già lắm nhỉ?

- Không, không phải thế, Tạ luống cuống đấm chánh, tại anh nhớ hình như có ai nói năm ngoái Thi hai mươi, nên anh mới hỏi vậy thôi, chứ Thi còn trẻ và đẹp lắm. Biết bao nhiêu cậu mê đấy thôi. Chùng nào thì Thi cho tụi anh uống rượu đây?

- Chả có rượu gì mà mời các anh cả. Muốn uống thì ra quán, thiếu gì.

- Ra quán thì nói làm gì, ý anh nói là rượu mừng cơ. À, có chuyện này anh hỏi, nếu thấy trả lời được thì trả lời, còn không thì cứ im lặng, nhưng đừng giận anh nhe.

- Chuyện gì mà anh phải rào trước, đón sau thế, cứ hỏi đi, tôi chả giận đâu. Cứ như anh nói đấy, thích thì trả lời, không thì thôi, có gì mà giận. Hỏi đi.

- À... Nghe nói Bảo Thi có một chuyện tình buồn lắm phải không? Anh ấy đâu rồi?

Chống hai tay dưới cằm, Bảo Thi đưa ánh mắt buồn rời rợi nhìn ra xa, giọng cô chùng xuống:

- Vâng, buồn lắm. Anh ấy bây giờ ở đâu tôi cũng không biết nữa, nhưng tôi có thể nói với anh là tôi không bao giờ quên được anh ấy và tôi sẽ chờ anh ấy trở về. Anh Tạ này, đã nhiều lần anh thắc mắc sao tôi không chịu lập gia đình, thì đấy là lý do. Tôi sẽ chỉ lấy chồng khi người con trai đó chính là anh ấy, vì thế tôi vẫn đợi và tôi tin tôi sẽ gặp lại anh ấy một ngày rất gần đây, anh Tạ ạ.

Nghe Bảo Thi nói, nỗi thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt của Tạ, anh cố nén tiếng thở dài:

- Anh chúc cho niềm mơ ước của Thi thành sự thật.

Nghe Tạ chúc, ánh mắt Bảo Thi trở nên xa xăm hơn

- Vâng, cám ơn anh, hy vọng lời chúc của anh sẽ thành hiện thực.

Thật ra có đôi khi Bảo Thi cũng thấy Tạ rất đáng mến, nếu chưa yêu ai chắc Thi cũng sẽ chọn anh. Nhưng tiếc rằng trái

tim của Bảo Thi đã trót trao về một người, một người lính mà cô không thể quên, bây giờ anh đang ở đâu, hả Ngữ?

XXX

Đứng trước một biệt thự có cái cổng xanh và giàn hoa giấy trắng, Bảo Thi cầm tờ giấy ghi địa chỉ, đọc lại một lượt nữa, cô lâm bẫm:

- Đúng cái nhà này rồi.

Cô ghé mắt qua khe cổng, bên trong khoảng vườn rộng rãi không có một bóng người. Thi đang đưa mắt tìm cái chuông để bấm, thì bất chợt âm điệu trầm trầm của một giọng hát thân yêu quen thuộc hòa với tiếng đàn guitar, vang ra từ trong nhà, Bảo Thi sững người lại, tim cô chợt nhói đau.

Cô lảng giềng ơi, tuy cách xa phương trời tôi không hề

Quên bóng ai bên bờ đường quê, đôi mắt dăm dăm chờ tôi về.

Phải tựa người vào bờ tường Bảo Thi mới giữ cho mình không phải té sụp xuống, hai tay ôm lấy ngực, cô nhắm mắt lại với những dòng nước mắt tuôn trào:

- Ngữ ơi, phải anh không, anh còn sống sao, bài hát này, giọng ca này làm sao em quên hả Ngữ?

Mừng rỡ tận cùng, Thi để mặc cho lòng mình trôi theo tiếng hát.

- Cô Bảo Thi?

Nghe gọi tên, giật mình Thi mở choàng mắt, cô nhận ra ngay chị Tư, người làm của nhà Ngữ. Cùng lúc ấy chị Tư cũng reo lên:

- Đúng là cô Bảo Thi rồi? Trời ơi, đi đâu mà giờ mới gặp được cô. Ủa sao cô biết tui ở đây mà kiếm?

Nghe chị Tư hỏi, Bảo Thi nắm bàn tay chị Tư, nghẹn ngào:

- Chị Tư, em cũng không ngờ gặp chị ở đây, mừng quá. Hồi đó nghe tin anh Ngữ bị mất tích, em buồn quá chịu không nổi, nên mới bỏ lên trên này, tưởng không bao giờ còn gặp lại anh ấy nữa. Lúc nãy đứng ở cổng em nghe tiếng anh ấy hát, em đã sững người ra, lạ Chúa, không ngờ anh Ngữ vẫn còn đây. Thật tình em không hề biết đây là nhà của anh Ngữ, có người giới thiệu em tới đây mua xe cũ. Ai dè, trời thương còn cho em gặp lại anh ấy. Anh Ngữ có khỏe không chị? Anh ấy không sao chứ? Vẫn còn nghỉ phép ở nhà chưa ra đơn vị sao chị?

Chị Tư nhìn Thi lắc đầu, giọng chị thật buồn:

- Khỏe gì mà khỏe, không ở nhà thì ở đâu, quân đội nào chứa người mù...

- Người mù, Bảo Thi thất thanh, mù, mà ai mù?

- Cậu Ngữ chứ ai.

Câu trả lời của chị Tư làm Thi như chết đứng tại chỗ, cô lắp bắp:

- Tại... tại sao anh ấy lại bị mù. Chị nói đi chị Tư, sao Ngữ lại bị mù hả chị?

Bảo Thi lắc mạnh tay chị trong dòng nước mắt tràn trề. Giọng cô nghẹn lại:

- Chị kể cho em nghe đi tại sao Ngữ lại bị mù, chị Tư?

- Nghe đâu lúc đi hành quân, cậu ấy lao vào đám nhà cháy vì bị pháo kích, để cứu dân. Bị bỏng khắp người nhưng nhẹ thôi, đã khỏi, khôn nổi con mắt lại bị mù. Chị chỉ biết thế thôi. Sau khi bị mù, cậu ấy giấu mọi người rồi phao tin là bị mất tích. Cậu Ngữ có nhờ chị đi tìm em, gặp dì em, bà nói em đi theo người ta rồi, cậu chủ buồn lắm, bỏ Saigon về ở đây luôn. Em có muốn vào thăm cậu ấy không, chị đưa vào.

Bảo Thi nhìn chị gật đầu lia lịa, cô nói:

- Muốn, muốn chứ, em muốn gặp anh ấy ngay chị ơi.

Chị Tư vừa mở cổng vào thì nghe tiếng Ngữ từ trong nhà vọng ra:

- Chị Tư hả? Sao bữa nay đi chợ lâu vậy?

- Dạ, tui đây. Bữa nay trễ vì...

Bảo Thi đưa tay lên ra dấu cho chị đừng nói gì về cô. Vừa lúc đó cô nghe tiếng gậy khua trên sàn nhà và Ngữ xuất hiện giữa khung cửa. Bất chợt trông thấy anh, cả người Thi như đông cứng lại, cô buột miệng kêu một tiếng "Á". Ngữ nghiêng nghiêng cái đầu lắng nghe rồi anh hỏi:

- Cái gì vậy chị Tư, ai đó?

Nhìn về phía Bảo Thi lúc đó, hai tay đang bịt miệng để ngăn tiếng khóc, chị Tư thấy thương cô vô cùng, chị lắp liếm:

- Có ai đâu... tui sơ ý bị vấp chân thôi mà, ui da, đau quá. Mà cậu dô nhà đi, cần gì nói tui lấy cho, ngồi ngoài này nắng lắm.

- Ngồi trong nhà mãi cũng chán, tôi muốn ra đây sưởi chút nắng. Ồ, nhưng mà ở đâu cũng vậy thôi, mù còn thấy gì nữa mà chọn.

Bảo Thi nãy giờ cứ đứng như trời trồng. Nhìn thấy Ngũ như thế, lại nghe những lời yếm thế của anh, lòng cô như muối xát. Cô muốn chạy đến gần để ôm lấy anh, để hôn lên đôi mắt vô hồn kia, hôn lên khuôn mặt thân yêu kia, khuôn mặt mà ngày đêm cô khao khát, thế nhưng sao cô không làm nổi, cô cứ đứng đực đực mà nhìn Ngũ, mà ghen ngào. Thấy vậy, chị Tư nhẹ kéo cô vòng qua bên hông nhà để ra sau bếp. Chị thì thầm:

- Cậu ấy thính tai lắm, cô đứng đó mà khóc là cậu ấy nghe thấy ngay. Ồ, mà sao cô không cho cậu ấy biết là cô đến thăm?

- Không được đâu, em sợ anh ấy còn giận em, nếu anh biết em ở đây, anh giận lên có hại cho sức khỏe. Em phải làm sao đây chị Tư.

- Tôi không nghĩ vậy đâu. Lúc đầu thì có giận thiệt, ai mà không giận, bỏ mình theo người khác, không giận mới là lạ đó, nhưng sau này, tôi thường nghe cậu gọi tên cô, gọi tha thiết lắm kìa. Nhiều lúc thấy cậu vừa đàn, vừa khóc. Đàn cái bản mà có cái câu in như là cô lảng giềng ơi gi đó, ngày nào cũng đàn bản đó, không biết chán.

Nước mắt Thi lại trào ra, bài hát này Ngũ hát không biết bao nhiêu lần cho cô nghe rồi, không những vậy anh còn đổi lời bài hát để trêu cô: “Cô lảng giềng ơi, tuy cách xa “bức tường” tôi không hề, quên bóng ai bên bờ “tường kia” Đôi mắt đắm đắm “nhìn tôi hoài”.

Mỗi lần như vậy, Thi lại cong môi lên phản đối:

- Nghèo mà ham, ai thèm nhìn anh, cứ đổi lời bài hát của người ta đi, có ngày bị kiện cho mà xem.

Bây giờ cô ở đây, rất gần anh mà sao đến bên anh lại khó thế: “Ngũ ơi, em phải làm sao để anh đừng giận em nữa, hả Ngũ?”

- Chị Tư ơi, đưa dùm tôi cây đàn

Tiếng Ngũ từ trước nhà vọng xuống, Chị Tư đưa mắt nhìn Bảo Thi rồi ra dấu cho cô đi theo mình. Cầm cây đàn, chị trao cho Thi:

- Cô lên đưa cho cậu ấy đi. Không sao đâu, đừng sợ, tôi bảo đảm cậu ấy còn yêu cô nhiều lắm, lên đi.

Bảo Thi đỡ lấy cây đàn, cô nhìn lên nhà trên rồi nhìn chị Tư, chị cười đưa tay đẩy nhẹ vào lưng cô. Bảo Thi chậm chậm bước lên nhà trên, từng bước, từng bước thật chậm, cuối cùng

rồi cô cũng đứng trước mặt Ngũ. Vẫn giữ cây đàn trong tay, cô quan sát anh. Ngũ gầy hơn trước, một vài cái thẹo nhỏ nằm ở dưới cằm và đám râu mọc lờm chớm trên mặt vẫn không làm mất đi vẻ đẹp của anh. Cặp mắt đã bị che bởi đôi kính đen nên Bảo Thi khó đoán được anh đang nghĩ gì. Đứng trước mặt anh, cô hiểu cô vẫn còn yêu anh nhiều lắm, yêu thật nhiều dù bây giờ anh chỉ là một người tàn tật. Cắn môi lại để ngăn tiếng nức nở, nhưng nước mắt Thi lại trào ra, rơi xuống trên mặt đàn. Chỉ là tiếng động của một giọt nước mắt nhỏ xuống mặt đàn, Ngũ cũng nghe thấy rõ, anh hỏi:

- Chị Tư hả, đàn tôi đâu?

Nghe vậy, Bảo Thi vội vàng đưa cây đàn cho anh. Cầm lấy cây đàn, vừa so phím, anh vừa cười, vẫn nụ cười quyến rũ đó:

- Chị Tư này, hôm nay sao chị tiết kiệm lời nói thế?

Chợt anh ngừng tay, nét mặt cau lại, anh sáng giọng:

- Tôi đã nói chị bao nhiêu lần, đừng để nước dính vào đàn, hư rồi làm sao tôi mua được cái đàn khác. Chị có hiểu không, thật bực mình.

Bảo Thi chợt buột miệng:

- Em xin lỗi.

Tiếng Thi vừa vang lên, Ngũ đang lau đàn, anh giật bắn người lên, đứng bật dậy, cây đàn tuột xuống chân:

- Ai, ai nói đấy?

Nghe Ngũ hỏi, sợ quá, Bảo Thi nín thính. Ngũ không nghe tiếng trả lời, anh lại quát lên:

- Ai, Tôi hỏi ai vừa nói câu xin lỗi. Ai, nói đi. Ai... Ai?

- Là... là em, là Bảo Thi.

Ngũ lặng người, một lúc sau với giọng run run anh nói:

- Còn tìm tôi làm gì, bây giờ tôi chả còn gì để cho mấy người cả. Hãy đi đi.

Bảo Thi đã lấy lại được bình tĩnh, cô bước lại gần anh hơn, giọng vẫn còn sũng nước:

- Em không đi vì anh vẫn còn, anh còn tình yêu dành cho em, cho cô bé láng giềng ngày xưa.

Ngũ nhếch mép lên cười, một nụ cười chua chát, đau khổ, không phải nụ cười quyến rũ lúc này, anh cay đắng:

- Cô bé láng giềng ngày xưa, hừ, cô ấy đã chết rồi.

- Cô ấy chưa chết, cô ấy vẫn còn sống, vẫn còn yêu anh, và yêu thật nhiều như ngày đầu. Ngủ ơi, đừng dối lòng mình, đừng xua đuổi em nữa, em không có tội gì khi quyết định bỏ đi xa. Anh có hiểu không, khi nghe tin anh mất tích, em như chết cả cõi lòng. Em làm sao có thể sống được khi thiếu vắng anh. Mỗi lần nhìn sang nhà anh, căn nhà đã có gia đình khác đến ở đấy, em đã khóc không biết bao nhiêu lần khi biết anh không còn ở nơi đó nữa. Chỉ còn một cách là bỏ đi thật xa để sống với những kỷ niệm về anh, mà không bị quấy rối bởi những lời cay nghiệt của dì. Anh cũng biết dì không thương em nên dì có thể nói những điều không tốt cho em. Anh có thể nghe những điều dì em nói, nhưng anh không thể không tin em. Ngủ ơi, đây không phải lúc để mình trách móc nhau, mà em chỉ muốn anh hiểu một điều là em vẫn yêu anh, em vẫn trọn vẹn là của anh như ngày xưa và sẽ yêu anh mãi mãi, dù anh như thế nào, Ngủ ạ!

Ngủ đứng im, Bảo Thi quỳ xuống bên anh, nắm bàn tay của một thời thương nhớ, giọng nghẹn ngào, cô tha thiết:

- Ngủ ơi, mọi chuyện không phải như anh đã nghe. Đừng giận em. Đừng đuổi em đi. Anh có đuổi em cũng không đi đâu, em sẽ ở lại đây với anh mãi mãi.

Giọng Ngủ phản nộ, vô cảm:

- Ở lại làm gì, để nhìn thấy thằng mù mà thương hại nó sao?

Rồi anh rút mạnh tay mình ra khỏi tay Thi, tàn bạo, anh đẩy cô ngã ngửa và hét lên:

- Đi đi, đi ra khỏi đây ngay, tôi không cần sự thương hại của ai hết, tôi mù nhưng tôi không cần ai thương hại cả, nghe rõ chưa. Em đi đi.

Lúc này trông Ngủ thật thảm hại, anh như cái cây bị đốn sập đổ gục, anh rên rỉ:

- Đi đi, đi ngay đi, tôi không muốn gặp em nữa, em có biết không?

- Ngủ ơi...

- Đi ngay, Ngủ gầm lên, tôi bảo em đi ngay, đi đi, đi khuất mắt tôi đi.

- Vâng... em đi...

Nhưng Bảo Thi không đi, cô vẫn đứng đó, với những dòng nước mắt âm thầm chảy, Thi cố nén tiếng khóc lại để Ngủ

tưởng cô đã rời đi, mà lòng cô tan nát. Một lúc sau Ngử nghe ngóng, không thấy tiếng khóc của Thi, anh bước về phía trước, hai tay chới với, quơ cào trong không khí, giọng thảng thốt:

- Thi ơi, Bảo Thi ơi, em đâu rồi, em bỏ anh thật sao?

Tiếng khóc bị nén lại, chợt òa ra, Thi chạy lại phía sau Ngử, cô ôm anh thật chặt, đầu tựa vào lưng anh, cô nức nở:

- Ngử ơi, em đây, em không đi đâu cả, em sẽ ở lại bên anh, mãi mãi bên anh, em yêu anh mà. Anh có biết khi xa anh, em khổ như thế nào không, em nhớ anh như thế nào không, Ngử ơi, đừng vì tự ái mà đuổi em nữa. Em biết anh mù chứ, nhưng rồi sao, em vẫn yêu anh, vẫn mãi mãi yêu anh. Đừng tự làm khổ mình và làm khổ em nữa. Hãy để cho em được ở bên anh, được làm cặp mắt thay anh, nghe Ngử.

Ngử đứng bất động, hai dòng nước mắt chảy ra từ con mắt vô hồn của anh. Những lời nói chân tình của Thi đã làm trái tim anh tưởng như đã đóng băng, đã hóa đá từ lâu nay tan chảy không ngờ. Ngử nhẹ gỡ vòng tay của Thi ra, anh quay người lại, hai bàn tay quờ quạng tìm tới khuôn mặt Thi. Đưa tay vuốt nhẹ đôi má gầy gò của cô, anh từ từ cúi xuống, ôm chặt Thi vào lòng, anh mơn man bờ môi khô héo của cô bằng đôi môi mình. Bảo Thi run rẩy trong vòng tay Ngử, cô nhắm mắt lại tận hưởng vị ngọt của đôi môi anh như nụ hôn lần đầu. Những giọt nước mắt lại chảy xuống, nhưng đây là những giọt nước mắt của tình yêu vừa tìm lại... Bảo Thi thấy mình như tan biến đi trong niềm hạnh phúc bất ngờ. Ôm chặt lấy Ngử, cô kiễng chân lên đáp trả nụ hôn tham lam, cuồng nhiệt của anh bằng tất cả sự nồng nàn, cháy bỏng của mình.

Ngoài vườn, mùa thu đang về, và làn gió như đang thì thầm cùng những cánh bướm muôn màu, những cành lá vàng rực rỡ trên cây, những đóa hồng kiêu sa dưới nắng và những bụi cúc đầy màu sắc. Gió nói rằng, hạnh phúc đang tràn ngập khắp nơi, và tình yêu đã trở về với những người yêu nhau.

Ngồi dưới bếp, nghe tiếng cười sảng khoái, yêu đời của Ngử từ nhà trên vọng xuống, chị Tư đưa tay lau nước mắt rồi cười một mình. Đã lâu lắm rồi chị mới thấy Ngử vui như thế, cười to như thế, lòng chị cũng vui lây.

Trong vòng tay ấm áp của Ngữ, tựa đầu bên vai anh, Bảo Thi nhắm mắt lại nghe anh hát. Bản nhạc *Cô Láng Giềng* vang lên bằng những nốt nhạc thật hạnh phúc, thật nồng nàn:
Hôm nay trời Xuân bao tươi thắm. Dừng gót phiêu du về thăm nhà. Chân bước trên đường đầy hoa đào rơi. Tôi đã hình dung nét ai đang cười...

Tường Thúy

NHỚ QUÁ

"Đừng khóc nữa, đừng buồn nhe cô bé
Anh đi rồi, anh sẽ lại về thôi"
Ai bảo anh lời hứa ở đầu môi
Mà cả tháng anh nói rồi chẳng nhớ.
Thư cho em, bắt em chờ mãi chờ
Chẳng hồi âm, chẳng có chữ nào đâu
Em nhớ anh, những ngày tháng u sầu
Đêm đêm đến nhìn sao khuya rơi rụng.
Nghe xa xa, âm ì vang tiếng súng
Mà thương anh nơi hỏa tuyến địa đầu
Em vẫn chờ, chờ anh đã thật lâu
Anh chẳng đến cho mắt sầu nhỏ lệ.
Anh không đón nên em thường đi trễ
Vào muộn hoài cô giáo phạt "công si"
Bị hai giờ cầm tước học bài thi
Em chả học chỉ ghi tên hai đứa.
Đóng khung lại rồi tô xanh, tô đỏ
Cô giáo nhìn chỉ có lác đầu thôi
ALFA ơi, em lại nhớ anh rồi
Bài khó thuộc chỉ vì... Ôi nhớ quá!

Tường Thúy